Cena 35 zł Łódź, dnia 15 listopada 1945

Łódzki Dziennik Wojewódzki

Nr 8

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

Str.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

DZIAŁ URZĘDOWY:

108

ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 15 listopada 1945 roku Nr Wet. I. 1/77

o opłatach za nadzór weterynaryjny.

Na postawie postanowienia §§ 31 i 39 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12.VI.1928 roku w sprawie nadzoru weterynaryjnego (Dz. Ust. R. P. Nr 65, poz. 597), zmienionego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20.X. 1932 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 111, poz. 922), oraz zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8.VIII.1945 r. Nr W. 237/2) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Za nadzór nad targami, pokazami i przetargami zwierząt, wykonywany przez powiatowego lekarza weterynaryjnego opłata wynosi 200 zł. za każdy dzień trwania targu, pokazu lub przetargu zwierząt.

§ 2.

Za jednorazowe wykonanie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego obowiązkowej rewizji:

a) rzeźni publicznej lub wywozowej, pozostającej pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego, której rewizja winna być wykonana 2 razy do roku,

b) rzeźni publicznej, nie pozostającej pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego, której rewizja winna być wykonana 6 razy do roku — opłata wynosi 100 zł. (za jedną rewizję do a. i b.),

c) rzeźni prywatnej, której rewizja winna być wykonana 4 razy do roku.

d) lecznicy zwierząt, której rewizja winna być wykonana 2 razy do roku,

e) stajni zajezdnej i przedsiębiorstwa handlu zwierzętami, których rewizję winien powiatowy lekarz weterynaryjny przeprowadzić raz na miesiąc, —
opłata wynosi zł. 40.— (za jedną rewizję do c. d. e.).

§ 3.

Jeśli nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionymi w § 2 zostanie wykonany przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych, do czego dążyć należy, opłatę ustaloną w § 2 zmniejsza się do połowy.

§ 4.

Za nadzór weterynaryjny nad targami, pokazami i przetargami wykonany w miejscu odległym ponad 2 klm. od miejsca służbowego powiatowego lekarza weterynaryjnego, przedsiębiorca oprócz opłat wymienionych w § 1 ponosi również koszty przejazdu, jakieby powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 5.

Za nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionymi w § 2, wykonany w miejscu odległym ponad 2 klm. od miejsca służbowego powiatowego lekarza weterynaryjnego, przedsiębiorca — oprócz opłat przewidzianych w §§ 2 i 3 ponosi również koszty przejazdu, jakieby powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 6.

Jeżeli nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionymi w § 2 nie mógłby być wykonany przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych, powiatowy lekarz weterynaryjny winien, w celu zmniejszenia kosztów podróży, nadzór ten wykonywać możliwie w podróży objazdowej, a koszty podróży podzielić równomiernie między poszczególnych przedsiębiorców, zakładów i urządzeń.

§ 7.

Należności, wymienione w §§ 1—6, jako wynagrodzenie powiatowych lekarzy weterynaryjnych za wykonane przez nich czynności nadzoru, należy uiszczać wprost do ich rąk.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dn. 1. grudnia 1945 roku.

WOJEWODA:
(—) wz. Józef Łukasik
Wicewojewoda

Otrzymują: Wszystkie Starostwa Powiatowe Województwa Łódzkiego.

109

OGŁOSZENIE POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO W RADOMSKU

z dnia 5 października 1945 r. Nr II-1/1/Ob/Su

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Jedlno Poduchowne i części gruntów grom. Jankowice, gm. Radziechowice

Komisarz Ziemski w Radomsku, na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 18 września 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Radomsku z dnia 24 sierpnia 1945 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia na gruntach wsi Jedlno, Jedlno Poduchowne i części gruntów gromady Jankowice, gm. Radziechowice, pow. radomszczańskiego.

Komisarz Ziemski
(—) Kazimierz Orczykowski

110

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W PIOTRKOWIE

z dnia 22 października 1945 r. Nr II-1/3/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Łękawa gm. Łękawa.

Powiatowy Urząd Ziemski w Piotrkowie na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 20 października 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Piotrkowie z dnia 9 września 1945 r. o wznowieniu postępowania scaleniowego we wsi Łękawa, gminy Łękawa, powiatu piotrkowskiego.

Komisarz Ziemski
(—) Z. Wodziński.

111

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W WIELUNIU

z dnia 27 października 1945 r. — Nr II-1/6/11/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Masłowice i Małyszyn gm. Starzenice.

Komisarz Ziemski w Wieluniu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 19.IX. 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wieluniu z dnia 30.VIII 1945 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Masłowice i Małyszyn gm. Starzenice, pow. wieluńskiego.

Komisarz Ziemski
(—) K. Blajer.

112

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W WIELUNIU

z dnia 27 października 1945 r. — Nr II-1/2/10/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Łagiewniki gm. Wydrzyn.

Komisarz Ziemski w Wieluniu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 26.IX. 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wieluniu z dnia 24. VIII. 1945 r. dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Łagiewniki gm. Wydrzyn pow. wieluńskiego.

(—) K. Blajer.
Komisarz Ziemski

113

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W WIELUNIU

z dnia 27 października 1945 r. Nr II-1/1/13/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Kraszkowice gm. Starzenice

Komisarz Ziemski w Wieluniu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 6. X. 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wieluniu z dnia 24. VIII 1945 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Kraszkowice gm. Starzenice, pow. wieluńskiego.

Komisarz Ziemski
(—) K. Blajer.

114

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W WIELUNIU

z dnia 27 października 1945 r. Nr II-1/5/12/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Ostrówek gm. Galewice

Komisarz Ziemski w Wieluniu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 18. IX. 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wieluniu z dnia 24.VIII. 1945 r. dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Ostrówek gm. Galewice, pow. wieluńskiego.

Komisarz Ziemski
(—) K. Blajer.

115

OGŁOSZENIE
POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO
W WIELUNIU

z dnia 27 października 1945 r. Nr II-1/7/12/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego wsi Sieniec, Jodłowiec i Starzenice gm. Starzenice

Komisarz Ziemski w Wieluniu na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833)

w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 19. IX. 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego z dnia 30.VIII 1945 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Siniec, Jodłowiec, Starzenice, gm. Starzenice, pow. wieluńskiego.

Komisarz Ziemski
(—) K. Blajer.

116

OGŁOSZENIE

WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 29 października 1945 r. Nr Wet. II. 14/3

o zwalczaniu zarazy stadniczej

Obywatele Rolnicy!

Na terenie kraju pojawiła się groźna zaraza ogierów i klaczy tzw. zaraza stadnicza.

Jest to choroba zaraźliwa, przenosząca się tylko przez stanowienie: ogiery chore zarażają klacze i na odwrót. Zarazek znajduje się we krwi i wydzielinach narządów płciowych.

Przy chorobie tej są dwa okresy chorobowe: w pierwszym okresie kilka dni po stanowieniu występuje częste parcie na mocz, podniecenie płciowe, poza tym u ogierów obrzmienie ujścia cewki moczowej prącia, oraz wypływ ciągliwego śluzu, niebolesne obrzmienie puzdra i moszny, które często rozszerza się na podbrzusze; u klaczy zaś niebolesne obrzmienie warg sromowych, często wymienia, rozszerzające się czasem na podbrzusze oraz wypływ ciągliwego śluzu z pochwy. Na puzdrze u ogiera względnie na sromie u klaczy pojawiają się guzki, zamieniające się w okrągłe wrzodziki, a w końcu przy gojeniu się białe blizny (plamy). Po pewnym czasie (od czterech tygodni do kilku miesięcy) występuje drugi okres chorobowy. Na różnych miejscach na skórze ukazują się płaskie, okrągłe lub nieregularne niebolesne obrzmienia talarowate, które szybko lub powoli znikają a pojawiają się nowe.

Często daje się zauważyć osłabienie zadu, chwiejność chodu, kulawizna stawowa na jedną lub obydwie tylne nogi, opadanie przeważnie jednego ucha, zwisanie górnej lub dolnej wargi, powieki, ogona. Konie, mimo dobrego apetytu lub odżywiania, chudną, słabną, włos traci połysk, wreszcie po krótszym lub dłuższym czasie giną.

Ponieważ leczenie jest niepewne, zwalczać tę zarazę można tylko przez wyłączenie koni chorych od stanowienia. Uskutecznia się to przez znakowanie i wytrzebienie zarażonych ogierów, przez wybicie klaczy chorych oraz znakowanie i wywłaszczenie klaczy zarażonych. Znakowanie uskutecznia się przez wypalenie na obydwu udach liter Z. S. (zaraza stadnicza).

Pamiętajcie, że:

1) Każdy, kto zauważy opisane objawy u klaczy lub ogiera, powinien niezwłocznie zawiadomić o tym sołtysa, gminę, milicję lub wprost powiatowego lekarza weterynarii w Starostwie,

2) konia podejrzanego o zarazę stadniczą nie wolno dopuszczać do stanowienia,

3) nie wolno kupować klaczy znakowanych na udach literami Z. S.,

4) nie wolno dopuszczać ogiera licencjowanego do pokrycia klaczy, która nie ma świadectwa zdrowia od lekarza weterynaryjnego,

5) każdy rolnik i właściciel koni ma obowiązek przestrzegać przepisów władz weterynaryjnych i pomagać w zwalczaniu tej zarazy.

Zaraza stadnicza może zupełnie zniszczyć hodowle koni w Polsce.

Wojewoda
(—) Dąb-Kocioł

117

OGŁOSZENIE

POWIATOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO W ŁĘCZYCY

z dnia 30 października 1945 r. Nr II/1-a-267/45

o wdrożeniu postępowania scaleniowego we wsi Sławęcin, gm. Grabów.

Komisarz Ziemski na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927, Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 635), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 10 października 1945 r. uprawomocniło się orzeczenie Komisarza Ziemskiego pow. Łęczyckiego z dnia 1 września 1945 r. dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia na gruntach wsi Sławęcin, gm. Grabów, pow. Łęczyckiego.

Komisarz Ziemski
(—) Tadeusz Władziński

118

OKÓLNIK NR. 43

WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 4 listopada 1945 r. L. O. A. I. O/23.

o przestrzeganiu przepisów o ruchu drogowym i pieszym.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych, Prezydentów miast wydzielonych na terenie Województwa Łódzkiego oraz Wojewódzkiego Komendanta Milicji Obywatelskiej w Łodzi.

Wysiłki, mające na celu skłonienie do przestrzegania przepisów o ruchu na drogach, nie dają dostatecznych wyników. W dalszym ciągu daje się zauważyć przekraczanie najbardziej nawet zasadniczych norm z tego zakresu.

Wpływ obecnego stanu rzeczy na ogólne bezpieczeństwo i porządek ruchu nie wymaga podkreślenia, a takie nieposzanowanie przepisów może mieć bardzo dalekie konsekwencje zarówno dla używających dróg, jak i dla sprawności przemarszu wojsk, jeżeli chodzi o obecny wzmożony ruch na drogach publicznych.

Szczególnie ostrego przeciwdziałania wymagają przypadki świadomego naruszania przepisów ustawy z dnia 7.X. 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P., Nr 89, poz. 656), zmienionej rozp. Pr. R. P. z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 151) oraz rozporządzeń wykonawczych Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewn. z dn. 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) i z dnia 12 maja 1930 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 373).

Na terenie Województwa Łódzkiego obowiązuje rozporządzenie Wojewody Łódzkiego z dn. 19 stycznia 1931 roku o ochronie dróg publicznych, oraz bezpieczeństwie i porządku ruchu publicznego na obszarze Województwa Łódzkiego (Łódzki Dziennik Wojewódzki Nr. 3, poz. 15).

Zechcą Ob. Ob. Starostowie Powiatowi, Prezydenci oraz Wojewódzki Komendant Milicji Obywatelskiej w Łodzi dopilnować, aby podległy Im personel, a w szczególności organa regulujące ruch uliczny, służba drogowa i t. p. dokładnie zapoznali się z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Winnych przekroczenia wymienionych przepisów należy pociągać w drodze administracyjnej do odpowiedzialności karnej i wymierzać kary grzywny do wysokości 1000 zł. lub aresztu do 6 tygodni, albo obie kary łącznie.

Wojewoda
(—) Dąb-Kocioł Jan

Przedruk.
(Ł. D. W. Nr 3 par. 15)

ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŁÓDZKIEGO
z dnia 19 stycznia 1931 r.
o ochronie dróg publicznych, oraz bezpieczeństwie i porządku ruchu publicznego na obszarze województwa łódzkiego.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656 oraz § 3 Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 roku, regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) zarządzam, co następuje:

§ 1.

I. Postanowienia ogólne.

Przepisy tych paragrafów niniejszego rozporządzenia, które używają określenia „droga publiczna" obowiązują w całym województwie i to tak w gminach wiejskich, jak i w osadach, miastach i miasteczkach; te zaś przepisy niniejszego rozporządzenia, które używają wyłącznie określenia: „ulica, jezdnia, ścieżka do jazdy rowerem, lub chodnik" zamiast „droga" obowiązują jedynie w miastach i miasteczkach Województwa Łódzkiego, z wyłączeniem wszelkich innych miejscowości.

§ 2.

Za ulicę w znaczeniu niniejszego Rozporządzenia należy uważać wszelkiego rodzaju drogi, ulice, uliczki, place, promenady, przejścia, mosty, przeznaczone dla ruchu publicznego, nie wyłączając ulic, dróg i t. p., stanowiących własność prywatną. Każda ulica powinna być oznaczona nazwą lub numerem, trwale nazewnątrz umocowanym i z ulicy widocznym. Wszystkie tablice, względnie numery, w tem samem mieście lub w osadzie winny być jednego koloru i jednakowej wielkości.

§ 3.

Część ulicy, przeznaczona wyłącznie dla ruchu pieszego stanowi chodnik, część przeznaczona dla ruchu kołowego stanowi jezdnię, wąski zaś pas między chodnikiem a jezdnią jest przeznaczony dla ruchu rowerów i stanowi „ścieżkę do jazdy rowerem".

§ 4.

Za drogę należy w rozumieniu niniejszego Rozporządzenia uważać odgraniczoną przestrzeń, przeznaczoną poza obrębem gmin miejskich do użytku dla ruchu pieszego, kołowego i pędzenia oraz prowadzenia zwierząt (przegon) wraz z obustronnymi rowami, obu brzegami tych rowów i wraz z mostami i przejściami.

II. Porządek ruchu na drogach i ulicach.

a) Ruch w ogólności.

§ 5.

Każdy znajdujący się na drodze i ulicy powinien tak się zachowywać, aby z jego powodu nie nastąpiło zatamowanie ruchu kołowego lub pieszego.

§ 6.

Za tamowanie ruchu uważane będzie nietylko zupełne wstrzymanie ruchu, lecz również utrudnianie go pod jakimkolwiek względem.

§ 7.

Wszyscy znajdujący się na drogach i ulicach powinny stosować się do przepisów prawnych, regulujących porządek i ruch na drogach i ulicach, oraz do wszelkich zarządzeń właściwych organów władzy, tudzież do wszystkich znaków stałych i napisów regulujących ruch.

§ 8.

Ruch na drogach i ulicach, co do tych ostatnich tak na jezdniach jak i na chodnikach, oraz na ścieżkach do jazdy rowerem, odbywa się wyłącznie prawą stroną.

§ 9.

Pierwszeństwo drogi posiadają: policja, straż pożarna, pogotowie ratunkowe, oddziały wojsk, orszaki pogrzebowe, grupy dzieci i młodzieży, oraz pochody. Wzbronionym jest przerywanie pochodów przez przejeżdżanie lub przechodzenie jezdnią w poprzek pochodu. Prowadzący oddziały wojskowe, pochody, grupy młodzieży szkolnej, orszaki pogrzebowe i t. p. obowiązani są dać wolny przejazd policji, straży pożarnej i pogotowiom ratunkowym. W wypadkach zbyt długo trwającego pochodu organy policji państw. są uprawnione do przepuszczania co pewien czas ruchu poprzecznego;, do odnośnego zarządzenia organu pol. państw., biorący udział w pochodzie winni się zastosować i uczynić miejsce konieczne dla chwilowego ruchu poprzecznego.

§ 10.

Na drogach, ulicach i miejscach publicznych nie wolno pozostawiać bez opieki dzieci, chorych umysłowo, oraz osób niedołężnych. Nie wolno również urządzać wyścigów pojazdów i osób, zabaw i gier. Na odbycie wyścigów dla celów sportowych, oraz dla zabaw należy uzyskać pozwolenie właściwych władz.

b) Ruch pieszy.

§ 11.

Ruch pieszy wzdłuż drogi powinien odbywać się tylko po specjalnych ścieżkach; w braku zaś tych urządzeń, na poboczach (burtach) drogi. Ruch pieszy wzdłuż ulic powinien odbywać się tylko na chodnikach; na jezdnię ulicy można wkroczyć jedynie tylko w razie przechodzenia na drugą stronę, i w razie jakiejkolwiek przeszkody uniemożliwiającej korzystanie w pewnem miejscu z chodnika lub ścieżki, oraz w wypadkach, przewidzianych w ustępie 2-gim § 17.

§ 12.

Przejścia poprzez jezdnię należy dokonać w pobliżu skrzyżowań, pod kątem prostym. Nie wolno przebiegać jezdni, lecz należy przechodzić ją krokiem przyśpieszonym.

§ 13.

Stanie na jezdni, oraz chodzenie wzdłuż jezdni jest wzbronione. Nie dotyczy to osób, niosących ciężary, prowadzących zwierzęta, lub wózki ręczne, osób w ubraniach plamiących, pochodów, orszaków i oddziałów, które powinny posuwać się wzdłuż jezdni tuż przy jej prawym chodniku. Jeśli są umieszczone znaki, regulujące ruch pieszy przez jezdnię lub chodniki, lub jeśli są wytknięte stałe miejsca do przechodzenia przez jezdnię, należy stosować się do tychże.

§ 14.

Zatrzymywanie się na chodnikach, powodujące tamowanie ruchu jest wzbronione.

§ 15.

Na chodnikach przed oknami wystawowemi, reklamami i t. p. wolno zatrzymywać się nie inaczej, jak tylko w jednym szeregu.

Osoby, oczekujące na tramwaj, autobus, dorożkę i t. p. powinny stać na chodniku tuż przy przystanku, lub na miejscu specjalnie wyznaczonem, nigdy zaś na jezdni.

§ 16.

Chodzenie w szeregu więcej jak po trzy osoby obok siebie jest wzbronione. Na wąskich chodnikach wolno iść tylko dwom osobom obok siebie.

Wzbronionem jest również trzymanie się pod rękę trzech osób, idących obok siebie.

§ 17.

Zabrania się składania lub ustawiania na chodnikach jakichkolwiek przedmiotów.

Osobom niosącym ciężary, oraz w ubraniach plamiących nie wolno w razie dużego ruchu pieszego korzystać z chodnika.

c) Ruch pojazdów konnych.

§ 18.

Każdy pojazd konny, który nie jest przeznaczony wyłącznie do przewożenia osób, a znajduje się na drodze publicznej powinien być zaopatrzony w tablicę, umieszczoną po lewej stronie, zawierając jasno, czytelnie i trwale wypisane w języku polskim imię i nazwisko, miejsce zamieszkania właściciela (miasto), ulicę i numer lub nazwę wsi, gminy i powiatu. Przy wozach większych majątków ziemskich wystarczy nazwa tych majątków ziemskich, oraz nazwa powiatu, a przy wózkach należących do firm, związków i t. p. ich nazwa i dokładny adres.

Rozmiar tablicy ma wynosić 25×15 cm., a litery i cyfry mają posiadać rozmiary 4 cm.

§ 19.

Zabrania się używać do hamowania wozów łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę. Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi, poza tem zaś do hamowania powinny być przy zaprzęgach odpowiednie urządzenia, nieniszczące dróg i ulic.

§ 20.

Zabrania się używać sań bez dyszla i hołobli, mających zaprzęg tylko z pasów lub postronków.

§ 21.

Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

§ 22.

Obrys pojazdu, t. j. jego szerokość łącznie ze wszystkiemi wystającemi częściami ładunku nie może przekraczać 2,5 m. Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4-ch metrów, nad powierzchnią drogi lub ulicy.

§ 23.

Przedmioty wystające z tyłu wozu należy wieczorem zaopatrzyć dodatkowo zapaloną latarkę.

§ 24.

Pojazdy, których wymiary przekraczają normy wymienione w § 22 mogą krążyć na drogach publicznych tylko za specjalnym zezwoleniem właściwego zarządu drogowego.

§ 25.

Przepisy te co do wymiarów pojazdu, nie stosują się do wozów ciężarowych, przewożących belki, rusztowana drabinowe i t. p.

§ 26.

Waga pojazdu wraz z ładunkiem powinna być zawsze w takim stosunku do siły pociągowej, żeby pojazd mógł się zawsze poruszać bez przeszkód.

§ 27.

Ładunek powinien być tak ułożony i przymocowany, aby nie mógł spaść lub spowodować przewrócenie wozu. Zwłaszcza beczki, worki, skrzynie i inne przedmioty, wystające ponad wozem lub po jego bokach, należy silnie przymocować zapomocą powrozów lub łańcuchów. Wleczenie przedmiotów po ziemi jest wzbronione. Ładunek wozów, wytwarzających pył lub kurz, ma być szczelnie okryty odpowiedniemi przykrywami z płótna żaglowego lub z innego odpowiedniego materiału.

Wozy służące do przewożenia nawozu lub jakichkolwiek nieczystości powinny być w taki sposób zabezpieczone, aby nie powodowały zanieczyszczenia ulic, dróg i placów.

§ 28.

Blachy, sztaby żelazne i t. p. należy tak ułożyć na wozach lub opakować, żeby przy przewożeniu nie powodowały hałasu. Przy ładowaniu i wyładowywaniu niewolno przedmiotów tych rzucać.

§ 29.

Zabrania się bez specjalnego pozwolenia właściwego zarządu drogowego przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe na most.

§ 30.

Każdy wóz znajdujący się wieczorem i w nocy na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni wóz powinien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, umieszczonem po lewej stronie wozu i widocznem zdaleka. Wozy z materjałami łatwopalnymi mają posiadać latarnię nie z boku, lecz na przedzie dyszla, lub z tyłu wozu, na wystającej rozworze.

Wszelkie pojazdy konne, osobowe powinny być zaopatrzone w dwie latarnie, umieszczone po bokach i tak urządzone, aby rzucały jasne światło wprost na boki.

§ 31.

Szerokość obręczy kół pojazdów powinna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Wozy frachtowe utrzymywane dla celów zarobkowych mają mieć obręcze kół, szerokości 8 centymetrów przy zaprzęgu dwukonnym, a 10 centymetrów przy zaprzęgu 4-ro i więcej konnym.

§ 32.

Każdy pojazd powinien mieć swego woźnicę.

Zabrania się w miastach doczepiania do wozów pojazdów bez koni. Wyjątek jest dopuszczalny odnośnie pojazdów zakupionych na targach i jarmarkach, jak również przywożonych do sprzedaży i reperacji.

Zabrania się powierzać powożenie osobom nieobeznanym z końmi i obowiązującymi przepisami o ruchu kołowym na drogach publicznych, oraz osobom niezdatnym do powożenia z powodu wad fizycznych lub umysłowych, albo mającym mniej niż lat 17.

§ 33.

Osoby powożące w przedsiębiorstwach przewozowych muszą posiadać kartę furmańską, wystawioną po upewnieniu się o znajomości przepisów o ruchu na drogach publicznych, przez dotyczącą władzę powiatową administracji ogólnej. Kartę tę należy przy przewożeniu mieć przy sobie i okazywać ją na każde żądanie organów gminnych, policji państwowej, zaprzysiężonej służby drogowej i specjalnych kontrolerów ruchu drogowego.

Powiatowa władza administracji ogólnej może przekazać gminom czynności, związane z wystawieniem kart furmańskich.

§ 34.

Zabrania się woźnicom spać podczas jazdy na wozie lub pozostawiać pojazd bez dozoru, oraz urządzać postoje i popasy na drodze.

§ 35.

Każdy pojazd powinien być tak urządzony, aby woźnica miał ze swego miejsca widok na wszystkie strony. O ile woźnica nie siedzi na siodle, powinien zajmować na wozie miejsce dla niego przeznaczone, ewentualnie iść obok wozu z lewej strony, nie puszczając cugli z rąk.

§ 36.

Pojazdy powinny posuwać się z umiarkowaną szybkością. Szybkość dla konnych pojazdów wynosić może do 12 kilometrów na godzinę; w razie ślizgawicy i błota szybkość pojazdu powinna być zmniejszona.

Odstęp pomiędzy szybko posuwającymi się pojazdami powinien wynosić conajmniej 3 metry.

§ 37.

Wszelkie pojazdy są obowiązane jechać wolno (stępa):

a) na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg, ulic i mostach o drewnianym podkładzie, przed przystankami tramwajowymi,

b) przy wjeździe i wyjeździe z bramy,

c) na wąskich ulicach,

d) podczas mgły, ślizgawicy lub ciemności,

e) wszędzie tam, gdzie szybka jazda może zakłócić porządek ruchu, lub zagrażać bezpieczeństwu publicznemu.

§ 38.

Wyjeżdżać pojazdem z bramy na ulicę wolno dopiero po uprzedniem upewnieniu się za pośrednictwem drugiej osoby co do swobodnego wyjazdu, przy równoczesnem dawaniu odpowiednich sygnałów głosem, dzwonkiem lub trąbką.

§ 39.

Konie zaprzęgowe na drogach publicznych mają być podkute w czasie od dnia 16 listopada do 31 marca; w czasie od 1 kwietnia do 15 listopada nie wolno używać podków z wystającemi ostremi częściami, natomiast można używać podków pantoflowych, lub podków z wykuwanymi tępymi hacelami, albo z tępymi zębami; przyczym wysokość haceli i zębów nie powinna przekraczać grubości podkowy tak na przednich, jak i na tylnych nogach. Powyższe ograniczenia nie dotyczą koni wojskowych i policyjnych.

§ 40.

Nie wolno nikomu zajeżdżać drogi. Wyprzedzać jadącego należy z lewej strony. Tramwaje wyprzedza się na prawo. Wyprzedzanie wozów tramwajowych z lewej strony jest dozwolone tylko wówczas, jeśli szyny tramwajowe znajdują się tuż przy samym chodniku.

§ 41.

Wzbronionem jest wyprzedzanie na skrzyżowaniach ulic, mostach i znacznych spadkach oraz przed przystankami tramwajowymi.

§ 42.

Nie wolno jeździć po szynach tramwajowych.

§ 43.

Skręcać w poprzeczną ulicę w prawo, należy małym łukiem przy zbiegu prawego chodnika. Skręcać w lewo należy dużym łukiem, trzymając się jak najbliżej prawego chodnika i objeżdżając punkt skrzyżowania ulic (posterunek policji, skwer, latarnię, słup i t. p.) względnie zastosować się do sygnału organu, regulującego ruch uliczny.

§ 44.

Na skrzyżowaniach dróg i ulic pierwszeństwo przejazdu przysługuje pojazdowi zdążającemu drogą lub ulicą główną.

Na skrzyżowaniu dwóch jednakowych dróg i ulic perwszeństwo drogi ma pojazd nadjeżdżający z prawej strony.

Za drogę i ulicę główną uważa się drogę lub ulicę, która jest główną arterią komunikacyjną, lub po której przechodzi linja tramwajowa.

§ 45.

Wymijanie pojazdów lub przechodniów winno się odbywać przy zachowaniu wszelkiej ostrożności.

§ 46.

O zamiarze zatrzymania się lub zwolnienia jazdy należy zawczasu uprzedzić jadących za sobą za pomocą podniesienia ręki.

Mając zamiar skierować w bok lub obrócić, należy obejrzeć się i wskazać ręką kierunek skrętu.

§ 47.

Wstrzymanie pojazdu dozwolone jest tylko przy samym brzegu (prawego) chodnika.

Pojazdom wyczekiwać wolno tylko w miejscach wyznaczonych w tym celu przez właściwą władzę policyjną. Dotyczy to również dorożek, którym wolno urządzać postoje jedynie w miejscach w tym celu wyznaczonych (stacjach) i to w ilości określonej dla danej stacji.

Wszelkie pojazdy na postojach winny mieć dyszel zwrócony w kierunku jazdy.

§ 48.

Pojazdy mają obowiązek, dojeżdżając do przystanków tramwajowych, zwolnić biegu i przejeżdżać obok stojących tramwai wolnem tempem, przy zachowaniu wszelkich ostożności, ze względu na wsiadających i wysiadających pasażerów.

§ 49.

Na skrzyżowaniach ulic pojazdy powinny zatrzymywać się nie na linji brzegów chodnika, lecz na linji domów, aby nie tamować ruchu pieszego, który odbywa się z jednej strony ulicy na drugą.

Pojazd zatrzymujący się przed wejściem do urzędu, dworca kolejowego, ogrodu, kinoteatru, hotelu, restauracji, cukierni i t. p. miejscami licznie uczęszczanymi, powinien szybko odjechać, aby ustąpić miejsca innemu pojazdowi lub zdążającej publiczności.

§ 50.

Po przeciwnych stronach jezdni (ulicy) mogą się zatrzymywać pojazdy jedynie wówczas, jeżeli pomiędzy niemi pozostaje jeszcze miejsce dla jednoczesnego przejazdu przynajmniej dwóch pojazdów.

§ 51.

Wozami, samochodami ciężarowymi i wózkami nie wolno jeździć w m. Łodzi po następujących ulicach i odcinkach ulic: ulicy Piotrkowskiej o dulicy Głównej do Placu Wolności, Nowomiejskiej do Placu Kościelnego; ulicą Przejazd od Piotrkowskiej do Kilińskiego; ulicą Andrzeja od Potrkowskiej do Gdańskiej; ulicą Narutowicza od Piotrkowskiej do Skwerowej; ulicą 11 Listopada od Placu Wolności do ulicy Żeromskiego.

W wyjątkowych wypadkach zezwolenia na przejazd wozami, samochodami ciężarowymi i wózkami po wymienionych ulicach będą wydawane przez powiatową władzę administracji ogólnej.

W razie potrzeby może Województwo zabronić także tak w mieście Łodzi, jak i w innych miastach na terenie województwa przejazdu przez niektóre ulice.

d) Ruch pojazdów mechanicznych i stacje autobusowe.

§ 52.

Wszystkie pojazdy mechaniczne (samochody, autobusy, motocykle), znajdujące się na drogach publicznych, muszą być zaopatrzone w znaki rejestracyjne, wydane przez Urząd Wojewódzki (Dyrekcja Robót Publicznych) oraz w kierunkowowskaz dobrze funkcjonujący.

Ponadto: odnośnie międzynarodowego ruchu samochodowego w obrębie województwa, mają być ściśle przestrzegane postanowienia Konwencji Paryskiej z 24-go kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 177 z 1930 r.)

§ 53.

Jako dźwiękowego sygnału ostrzegawczego wolno jest kierowcom samochodów i motocyklistom używać w miastach jedynie sygnału o donośnym, ale nierażącym tonie; używanie innych sygnałów (gwizdki, syreny, piszczałki) jest niedopuszczalne. Wyjątek stanowią pojazdy władzy, straży pożarnej, pogotowia ratunkowego i policji państwowej.

Wzbronione jest również nadużywanie sygnałów, które powinno się stosować jedynie dla niezbędnego ostrzeżenia osób pieszych i powożących.

§ 54.

Szybkość samochodów może wynosić: dla ciężarowych, dla drążonych obręczach gumowych, do 20 klm., ciężarowych na pełnych obręczach gumowych do 15 klm., a na metalowych obręczach do 10 klm. na godzinę; dla autobusów winna w mieście wynosić do 20 kilometrów na godzinę, dla samochodów osobowych i dla motocykli do 40 kilometrów na godzinę; przekroczenie ustalonych norm jest dopuszczalne dla pojazdów straży pożarnej, pogotowia ratunkowego, policji i wojska, gdy śpieszą na miejsce wypadku.

§ 55.

Odstęp między posuwającymi się samochodami powinien wynosić nie mniej niż 6 metrów, a między motocyklami — nie mniej niż 3 metry; w wypadkach gdy jadący z przodu samochód posiada hamulce na wszystkie cztery koła, co jest uwidocznione czerwonym trójkątem na tylnym błotniku, samochód zaś, idący za nim takiego hamulca nie posiada, odstęp między takimi samochodami winien wynosić najmniej 10 metrów.

§ 56.

Wolny wydmuch tłumika powinien być w miejscowościach zabudowanych zawsze szczelnie zamknięty.

Nie wolno pojazdom mechanicznym wyjeżdżać na ulicę, jeżeli silnik dymi wskutek przeoliwienia, oraz jeśli motor powoduje nadmierny hałas.

Nie wolno kierowcy pojazdu mechanicznego, przeznaczonego do użytku publicznego, rozmawiać w czasie jazdy z pasażerami i palić tytoniu.

§ 57.

Postój autobusów może się odbywać tylko w miejscach wyłącznie na ten cel wyznaczonych przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej po porozumieniu się z właściwym zarządem drogowym.

§ 58.

Zajazdy autobusowe powinny być urządzone zgodnie z przepisami Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7/VI. 1927 roku (Dz. Ust. Nr 53, poz. 468) o prawie przemysłowem, Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. II. 1928 r. (Dz. Ust. Nr 23, poz. 202) o prawie budowlanem, z postanowieniami §§ 34 — 37 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611) oraz § 10 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17/IV. 1929 r. o ruchu na drogach publicznych autobusów publicznej komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 439).

e) Tramwaje i przystanki tramwajowe.

§ 59.

Największa dopuszczalna szybkość biegu tramwai w mieście Łodzi przy kursach dziennych na ulicach Nowomiejskiej, Piotrkowskiej, Narutowicza, Głównej, Andrzeja i 11 Listopada nie może przekraczać 25 klometrów na godzinę, a na innych ulicach 35 kilometrów na godzinę.

§ 60.

Podróżujący powinien stosować się do wskazówek i żądań konduktora, oraz zarządzeń funkcjonarjuszy Policji Państwowej, wynikających z przepisów Rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 6. IV. 1929 r. w sprawie przepisów o ruchu tramwajów elektrycznych (Dz. Ust. Nr 55, poz. 424).

§ 61.

Przystanki tramwajowe (kolejki elektryczne międzymiastowe) powinny być odpowiednio oznaczone i w miejscach tych mają być umieszczone tabliczki z napisem podającym nazwę przedsiębiorstwa.

f) Dorożki konne i samochodowe.

§ 62.

Wykonywanie przemysłu dorożkarskiego może się odbywać jedynie na zasadzie wydanego przez władzę przemysłową potwierdzenia zgło-

szenia, oraz na podstawie karty dorożkarskiej, którą wraz z numerem rejestracji dorożki wydają powiatowe władze administracji ogólnej. Powiatowe władze administracji ogólnej mogą przekazać zarządom gmin czynności, związane z wydawaniem kart dorożkarskich.

Dorożki konne i samochodowe podlegają obowiązkowi perjodycznych przeglądów.

§ 63.

Każda dorożka powinna mieć wewnątrz i zewnątrz wygląd schludny i powinna być zaopatrzona w numer, który na dorożkach konnych ma być umieszczony po obu stronach i na tyle dorożki, oraz na latarniach i wewnątrz, naprzeciw głównego siedzenia pasażerskiego, na umocowanej trwale blaszce, a na dorożkach samochodowych na zewnętrznych ścianach drzwiczek wejściowych, oraz na szkle latarń przednich tudzież wewnątrz na oparciu siedzenia kierowcy od strony pasażera.

§ 64.

Każda dorożka samochodowa powinna posiadać sprawnie funkcjonujący licznik (taksometr), umieszczony po przeciwnej stronie kierownicy, w miejscu widocznym dla pasażera.

§ 65.

Postój dorożek konnych i samochodowych, oraz wozów i resorek może się odbywać tylko w miejscach specjalnie w tym celu wyznaczonych przez powiatową władzę administracji ogólnej w porozumieniu z właściwym zarządem drogowym, przyczym dorożki podlegają też obowiązkowi odbywania perjodycznych dyżurów, wyznaczonych przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Upoważniam powiatowe władze administracji ogólnej do wydawania w tym kierunku odpowiednich zarządzeń.

§ 66.

Wykonujący przemysł dorożkarski powinien zachowywać się zawsze z taktem i z jak największą uprzejmością odnosić się do publiczności i pasażerów w dorożce w czasie jazdy nie wolno mu palić tytoniu, nie wolno mu nigdy odmawiać jazdy, za wyjątkiem, gdy już jest zamówiony, co udowodnić musi przez wywieszenie tabliczki z napisem „zajęty", a ponadto powinien przestrzegać przepisów niniejszego Rozporządzenia, zawartego w dziale II pkt. a) c) i d).

§ 67.

Należność za przewóz wolno dorożkarzowi pobierać wyłącznie według taryfy, zatwierdzonej przez właściwą władzę. Potwierdzoną taksę należy mieć zawsze umieszczoną w widocznem dla pasażera miejscu w dorożce, dla przeglądu pasażera.

Przy kursie do dworców kolejowych, stacyj autobusowych i przystanków tramwajowych powinien pasażer uiścić należność w czasie jazdy, przed przybyciem do celu.

§ 68.

W mieście Łodzi nie wolno nie zajętym dorożkom przejeżdżać w powolnym tempie w poszukiwaniu pasażerów po ulicach Piotrkowskiej i Narutowicza.

g) Ruch rowerów

§ 69.

Każda osoba jeżdżąca na rowerze na drogach i ulicach powinna posiadać imienną kartę rowerową bez fotografii, wydaną wraz z numerem rejestracyjnym przez powiatową władzę administracji ogólnej, względnie przez Magistrat, o ile za zgodą tegoż powiatowa władza administracji ogólnej funkcje te Magistratowi przekaże, po ewentualnym uprzednim upewnieniu się, że odnośna osoba jest należycie obznajmiona z przepisami o ruchu kołowym na drgach publicznych.

Kartę tę używający rowerów na drogach i ulicach powinni mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie organów gminnych. Policji Państwowej, zaprzysiężonej służby drogowej i specjalnych kontrolerów ruchu drogowego.

§ 70.

Jadący na rowerach na drogach bitych lub brukowych mogą używać poboczy (burt), o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

W obrębie miast zabrania się jeździć rowerem po chodnikach, w alejach, zastępujących chodniki, oraz po ścieżkach w ogrodach publicznych.

§ 71.

Do krążenia po ulicach i drogach publicznych dopuszcza się jedynie rowery jedno i dwuosobowe (tandemy) zaopatrzone w sprawnie działający hamulec, latarkę na przodzie o białym świetle, a z tyłu, na błotniku lub na ramie, w czerwony odbijający światło znaczek ostrzegawczy i dzwonek sygnałowy.

Zabrania się w czasie jazdy używać innych przyrządów, jako sygnałów dźwiękowych. Jazda bez hamulca dozwolona jest tylko stowarzyszonym cyklistom.

Zabrania się wożenia kogokolwiek na ramie roweru przed lub za siodełkiem.

§ 72.

Każdy rower musi być zaopatrzony w tabliczkę z numerem, umieszczoną z tyłu, równolegle do kierownicy.

§ 73.

Rowery z przystosowanymi motorami (silnikami) napędowymi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych.

§ 74.

W czasie jazdy na drogach i ulicach nie wolno cyklistom wypuszczać z rąk kierownicy.

h) Wózki ręczne

§ 75.

Za wózki uważa się wszelkie pojazdy, poruszane siłą ludzką.

§ 76.

Każdy wózek zarobkowy powinien posiadać z lewej strony tabliczkę z napisem, wskazującym imię, nazwisko i adres właściciela.

§ 77.

Przepisy, dotyczące wózków nie stosują się do wózków dla dzieci, inwalidów, chorych i kalek. Pojazdy te mogą korzystać z chodników w razie małego ruchu pieszego.

§ 78.

Wózków ręcznych nie wolno prowadzić na ulicach miasta Łodzi, wymienionych w § 51 niniejszego rozporządzenia.

i) Zwierzęta.

§ 79.

Dla koni wierzchowych nie wolno używać uzdy bez wędzidła. Jeźdźcom prowadzącym obok siebie konie wolno jechać tylko stępa. Prowadzone konie należy trzymać krótko za cugle. Ujeżdżanie i mustrowanie koni na ulicach jest wzbronione.

§ 80.

Podczas gołoledzi powinny być konie zaopatrzone w ostre podkowy lub hacele (ocele).

§ 81.

Zwierzęta pociągowe należy prowadzić po trzy sztuki najwyżej, powiązane ze sobą przy pysku. Przepis powyższy nie dotyczy bydła, pędzonego na pastwiska i z powrotem.

W miastach wolno prowadzić bydło tylko bocznemi ulicami. W mieście Łodzi dopuszczalne jest pędzenie bydła tylko od godziny 23-ej do 7-ej rano.

§ 82.

Na drogach, ulicach i placach publicznych nie wolno pozostawiać bydła bez dozoru.

§ 83.

Wszelkie zwierzęta kąsające muszą mieć kagańce. Zwierząt narowych, płochliwych, kopiących nie wolno używać do zaprzęgu. Przy prowadzeniu ich luzem należy zachować odpowiednie środki ostrożności .

Psy po drogach publicznych winny być prowadzone na smyczy, lub zaopatrzone kagańcami za wyjątkiem psów myśliwskich; w miastach psy muszą być zawsze prowadzone na smyczy.

Transportowanie zwierząt dzikich może się odbywać przy zachowaniu należytych środków ostrożności.

j) Handel uliczny.

§ 84.

Sprzedaż uliczną, t. j. sprzedaż dokonywaną na ulicach z kiosków i ruchomych miejsc sprzedaży (kosze, stoliki, skrzynki, stragany i t. p.) na chodnikach o szerokości nie mniejszej niż 2,6 metra, a w mieście Łodzi o szerokości nie mniej niż 3,45 metrów można rozpocząć na podstawie potwierdzenia zgłoszenia tego przemysłu, jednakowoż dopiero po uprzedniem wyznaczeniu odpowiedniego miejsca na ulicy i zaakceptowaniu odpowiednio urządzonego kiosku, kosza, stolika, skrzynki, straganu i t. p.:

a) w mieście będącym siedzibą powiatowej władzy administracji ogólnej przez tę władzę w porozumieniu z dotyczącym zarządem drogowym;
b) w innych miejscowościach przez Zarząd Gminy (Magistrat) w porozumieniu z dotyczącym zarządem drogowym.

Pod takimi samymi warunkami może się odbywać również sprzedaż w ślepych bramach domów, z wyłączeniem jednak w tym wypadku sprzedaży straganowej i kioskowej.

§ 85.

Na sprzedaż uliczną na chodnikach o szerokości mniejszej niż wskazana w § 84 wyjątkowych zezwoleń udzielać mogą:

a) w mieście będącym siedzibą powiatowej władzy administracji ogólnej — ta władza w porozumieniu z dotyczącym zarządem drogowym;
b) w innych miejscowoścnich — Zarząd Gminy (Magistrat) w porozumieniu z dotyczącym zarządem drogowym.

§ 86.

Poza tem handel uliczny może się odbywać na placach lub miejscach wyłącznie na targ przeznaczonych.

§ 87.

Urządzenia i naczynia, z których dokonywa się sprzedaży ulicznej, powinny odpowiadać obowiązującym przepisom sanitarnym.

Kioski, stragany, skrzynki, gablotki, żardinierki i t. p. powinny być wykonywane według wzoru ustalonego przez dotyczący Magistrat.

§ 88.

Postanowienia od § 84 do 86 nie dotyczą przemysłu okrężnego.

k) Ruch na placach i miejscach do targu przeznaczonych.

§ 89.

Wozy na targach mają być ustawione tyłami do siebie i w szeregach w ten sposób, aby każdy wóz miał miejsce do wyjazdu i by między szeregami wozów było odpowiednie miejsce dla przechodniów.

§ 90.

Przekupnie mogą się ustawiać jedynie w tej części miejsca targowego, które jest dla nich wyznaczone przez dotyczący Magistrat względnie Urząd Gminny.

To samo dotyczy ustawienia straganów w miejscach do targu przeznaczonych.

III. Bezpieczeństwo ruchu.

§ 91.

Dla zajęcia ulicy do celów budowlanych, robót ziemnych i t. p. potrzebne jest specjalne pozwolenie właściwego zarządu gminnego. W miastach wydzielonych wydanie wspomnianego zezwolenia Magistrat winien uzgodnić z właściwą powiatową władzą administracji ogólnej.

Na czas zamknięcia całości lub części ulicy (jezdni lub chodnika) prowadzący roboty powinien umieścić tablicę z odpowiednimi napisami, oświetlonymi z zapadnięciem zmroku przy jednoczesnem ustawieniu ostrzegawczych świateł czerwonych.

§ 92.

Podczas używania ulicy lub jej części w celach budowlanych lub z powodu uszkodzenia ulicy przestrzeń zajęta powinna być należycie ogrodzona i zaopatrzona znakami ostrzegawczymi.

Miejsca rozkopane powinny być otoczone ze wszystkich stron barjerami i oświetlone.

Dla ruchu pieszego należy urządzić zastępczy chodnik z kamieni lub desek .

§ 93.

Bez zezwolenia właściwego zarządu gminnego względnie władzy policyjnej (wójt, starosta), nie wolno na ulicy gotować smoły, asfaltu, gasić wapna i t. p.

§ 94.

Posesje przydrożne powinny być odpowiednio ogrodzone.

Wyjątki są dopuszczalne tylko w miescowościach o zwartych blokach budowlanych, gdzie na podstawie orzeczenia władz budowlanych wykonanie ogrodzenia byłoby niemożliwem lub zbytecznem.

§ 95.

Wejścia do posesji mają być zaopatrzone należycie funkcjonującym dzwonkiem lub kołatką. W porze nocnej, najpóźniej od godziny 23-ej, wejścia te mają być zamknięte.

§ 96.

Właściciele gruntów i budynków są obowiązani należące do nich budynki, płoty, drzewa, żywopłoty lub inne ogrodzenia, znajdujące się przy ulicach, utrzymywać w takim stanie, by ruch uliczny nie doznał przeszkód.

§ 97.

Wszelkie ogrodzenia przy drogach, ulicach i ścieżkach mogą być ustawione tylko w taki sposób, ażeby nie narażały przechodniów na okaleczenie lub uszkodzenie odzieży.

§ 98.

Wszelkiego rodzaju ostre narzędzia, jak kosy, piły, sierpy i t. p. powinny być w czasie przenoszenia ich przez ulicę zabezpieczone tak, by nikogo uszkodzić nie mogły.

§ 99.

Przenoszenie desek, belek, drągów żelaznych i t. p. w ciemnościach dozwolone jest tylko pod warunkiem należytego ich oświetlenia latarniami.

§ 100.

Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się rozniecać ogień, rozkładać popasy i noclegi pod wszelkimi mostami.

§ 101.

Nie wolno w miejscach publicznych, na drogach i ulicach rzucać śniegiem, kamieniami lub innemi przedmiotami, strzelać z łuków, proc, pukawek i t. p.

Również zabrania się, zwłaszcza po godzinie 22-ej, hałasować na ulicach i placach publicznych śpiewać i grać na instrumentach.

Nie wolno rzucać na chodniki niedopałków z papierosów, zapałek, pestek i ogryzków, owoców, jak również i w jakikolwiek inny sposób zanieczyszczać chodników i jezdni.

§ 102.

Świeżo malowane przedmioty, narażające przeprzechodniów na poplamienie odzieży, powinny być oznaczone napisem wpadającym w oczy „Świeżo malowane“, a w porze wieczornej i nocnej oświetlone.

§ 103.

Nie wolno przy oknach, wychodzących na ulicę, ustawiać lub zawieszać bez dostatecznego przymocowania przedmiotów, które w razie spadnięcia mogłyby przechodniów skaleczyć lub uszkodzić ich ubranie.

§ 104.

Przy zrzucaniu śniegu i lodu z dachów i przy ścieku z dachów:

1) część chodnika względnie jezdni zagrożona zesuwającą się warstwą powinna być odpowiednio zagrodzona,

2) zrzucony z dachu śnieg i lód powinien być niezwłocznie z chodnika lub jezdni usunięty,

3) zrzucanie śniegu i lodu powinno się odbywać pod nadzorem dozorcy domu ,ewentualnie osoby upoważnionej.

§ 105.

Drzwi, okna, okiennice, klapy i t. p. mieszkań parterowych, otwierające się na ulicę, powinny być zawsze w razie otwarcia tak przymocowane, żeby nie tamowały ruchu ulicznego i nie narażały przechodniów na skaleczenie lub uszkodzenie odzieży.

§ 106.

Na umieszczenie skrzynek, latarni wystawowych, godeł (szyldów) wszelkiego rodzaju i reklam świetlnych należy uzyskać zezwolenia właściwej władzy budowlanej w wypadkach przewi-

dzianych w art. 338 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16.II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) o prawie budouwlanem i zabudowaniu osiedli, o ile zmiany w zewnętrznym wyglądzie mogą spowodować zniekształcenie lub zeszpecenie ulicy, placu względnie miejscowości lub krajobrazu.

§ 107.

Wyładowywanie i załadowywanie wozów na ulicy jest tylko wtedy dozwolone, jeśli dana posesja nie posiada odpowiedniego wjazdu lub podwórza.

Rzucanie lub przerzucanie przedmiotów z wozów przez chodnik jest wzbronione.

§ 108.

Ulice i numery domów w miastach powinny być z nastaniem zmroku przez noc całą oświetlone.

IV. Zakaz niszczenia i zanieczyszczania dróg publicznych.

§ 109.

Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne, oraz wszelkie przynależności i urządzenia dróg i ulic, a więc mosty, słupki ochronne, drogowskazy, tablice ostrzegawcze, drzewa przydrożne, żywopłoty, ogrodzenia, burty, rowy, pasy za rowami, nasypy, budynki, ścieżki w parkach i alejach, rogatki, bruki, ścieki, barjery, słupy do ogłoszeń, pomniki, posągi i t. p.

§ 110.

Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszelkich przedmiotów, mogących psuć drogę. Przedmioty takie powinny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 111.

Zabrania się tratować rowy, skarpy, nasypy i wykopy, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać lub przekopywać drogę bez wiedzy i zgody właściwego zarządu drogowego.

§ 112.

Zabrania się osobom nieuprawnionym korzystać z trawy rosnącej w rowach przydrożnych lub na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 113.

Nie wolno bez pozwolenia zarządu drogowego składać na drogach publicznych (ulicach, placach publ.) wszelkiego rodzaju materjałów, narzędzi, towarów i t. p. — Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego i koniecznego złożenia przedmiotów przy załadowywaniu lub przeładowywaniu. Chwilowe składanie przedmiotów nie może jednak tamować ruchu osobowego i kołowego oraz powodować zanieczyszczenia drogi (ulicy, placu).

§ 114.

Zabrania się zanieczyszczać drogi publiczne (drogi, ulice, place, promenady, mosty i t. p.) przez wyrzucanie lub wysypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, wiorów, papierów, ogryzków owoców, wylewanie nieczystości, wreszcie przez rzucanie przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzkie i zwierząt, lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła itp.

Przy ładowaniu towarów lub materjałów, wywożeniu nawozu, zwózce produktów rolnych, jak siana, słomy z pól, zanieczyszczające drogę powinien ją oczyścić własnym kosztem i to bezzwłocznie.

§ 115.

Karmienie zwierząt roboczych na drogach publicznych (ulicach, placach publicznych) powinno się odbywać w sposób uniemożliwiający zanieczyszczenie drogi.

§ 116.

Zarządy gminne lub w razie powzięcia odnośnej uchwały w myśl art. 10 Ustawy z dnia 7 października 1921 roku (Dz. Ust. Nr 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych — właściciele nieruchomości lub przez nich wyznaczone osoby, są obowiązane w obrębie zwartych zabudowań osiedli do oczyszczania przyległych dróg z kurzu i błota, oraz do usuwania zgarniętego materjału.

§ 117.

W miastach, miasteczkach, osadach i wsiach, na które zostało rozciągnięte Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami z dnia 10. VI. 1921 r. (Dz. Ust. Nr 55, poz. 346) obowiązek utrzymywania w należytym stanie sanitarnym jezdni i chodników ciąży na właścicielach przyległych nieruchomości (posesji), względnie na utrzymywanych przez właścicieli posesji stałych dozorcach domów.

§ 118.

W okresie wiosennym i letnim chodniki i jezdnie w miastach mają być polewane wodą trzy razy dziennie, a mianowicie: po raz pierwszy pomiędzy godz. 6—7, po raz drugi (tylko jezdnie) pomiędzy godz. 11—12 i po raz trzeci również tylko jezdnie, pomiędzy godz. 17—18.

§ 119.

Zabrania się wylewania cieczy lub rzucania jakichkolwiek przedmiotów z okien i balkonów, wychodzących na ulicę, lub drogę.

§ 120.

Nie wolno trzepać dywanów, materaców, przewietrzać pościeli, bielizny i t. p. na ulicach i drogach lub w oknach i balkonach zewnętrznych oraz na zewnętrznych ogrodzeniach posesji.

V. Zlecenia organów nadzorczych.

§ 121.

Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem organów Policji Państwowej, zaprzysiężonej służby drogowej, urzędów gminnych i umundurowanych kontrolerów ruchu drogowego, specjalnie w tym celu wyznaczonych.

§ 122.

Wszelkie żądania okazania legitymacji, dowodów osobistych, kart jazdy i t. p. ze strony wymienionych wyżej organów oraz wszelkie polecenia i wskazówki tych organów, odnoszące się do utrzymania porządku publicznego oraz bezpieczeństwa i sprawności ruchu powinny być przez publiczność ściśle przestrzegane i niezwłocznie wykonywane.

Za zgodą Wojewody i z upoważnienia kompetentnej powiatowej władzy administracji ogólnej wymienione organy są uprawnione również do ewentualnego wymierzania kar w drodze doraźnych nakazów karnych za przekroczenia przepisów drogowych.

VI. Przepisy wykonawcze i końcowe.

§ 123.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego Rozporządzenia ulegną w drodze administracyjnej na zasadzie postanowień rozdziału IV Ustawy z dn. 7 października 1921 roku (Dz. U. Nr. 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 roku (Dz. Ust. R. P. Nr 18, poz. 151) — karze grzywny do wysokości 1000 złotych lub aresztu do 6 tygodni, albo obu tym karom łącznie, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszemu przepisowi karnemu.

Niezależnie od kary winni mogą być zmuszeni do pokrycia wyrządzonych szkód i strat.

§ 124.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w cztery tygodnie po dniu ogłoszenia w „Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim".

§ 125.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego Rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie inne, poprzednio przez Wojewodę wydane w tym kierunku rozporządzenia i przepisy o ruchu na drogach w Województwie Łódzkiem i w mieście Łodzi.

Wojewoda

(—) Wł. Jaszczołt.

119

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŁÓDZKIEGO

z dnia 29. października 1945 r. Nr 00. I. — 0/23

o współdziałaniu organów Kontroli wewnętrznej Min. Adm. Publ. i władz podległych z Biurem Kontroli przy Krajowej Radzie Narodowej

Do Władz, Urzędów i Instytucyj Administracji Państw. Ogólnej i Samorządowej.

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości Okólnik Nr 58 z dn. 20. X. 1945 r. Ldz. Insp. 14183/45 Min. Adm. Publ. celem przestrzegania oraz wykonania.

Za Wojewodę

(—) Mgr J. Jałowiecki

Nacz. Wydz. Ogóln.

MINISTER
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. Insp. 14183/45

Współdziałanie organów kontroli wewnętrznej Min. Adm. Publ. i władz podległych — z Biurem Kontroli przy K. R. N.

Warszawa, dn. 20. X. 1945 r.

OKÓLNIK NR 58

Do Ob. Ob.

1) Podsekretarzy Stanu, Dyrektorów Departamentów i Biur w Ministerstwie Administracji Publicznej.
2) Wojewodów, Okręgowych Pełnomocników Rządu oraz Prezydentów Miast, m. st. Warszawy i Łodzi.

W związku z pismem Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej Nr IV. 4905/65 z dn. 29. VIII. b. r. w sprawie współdziałania organów wymienionego Biura z organami kontroli wewnętrznej Ministerstwa Administracji Publicznej oraz władz podległych temu Ministerstwu, podaję do wiadomości co następuje:

1. Zgodnie z art. 9. Konstytucji, Najwyższa Izba Kontroli i jej organa powołane są do kontroli całej administracji państwowej pod względem finansowym oraz badania zamknięć i rachunków Państwa.

2. Ustawa z dnia 3. VI. 1921 r. o Kontroli Państwowej (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 314), rozwijając bliżej art. 9 Konstytucji, postanawia m. in., że:

a) Kontrola Państwowa powołana jest do rewizji dochodów i wydatków Państwa oraz jego stanu majątkowego (art. 2);
b) w miarę uznania Rządu Kontrola Państwowa może być również powołana do rewizji finansowej gospodarki ciał samorządowych oraz instytucji, zakładów, fundacji, stowarzyszeń i spółek, działających przy udziale finansowym Skarbu Państwa lub pod jego gwarancją (art. 3);

c) spełniając swe zadania, Kontrola Państwowa bada, czy czynności gospodarcze i finansowe władz i urzędów państwowych oraz instytucyj, wymienionych powyżej, były legalne, wykonane z należytą oszczędnością i celowo pod względem gospodarczym (art. 4).

3. Do czasu zorganizowania Najwyższej Izby Kontroli Państwa ustawa z dnia 11. IX. 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22) w artykule 16-tym przekazała wszystkie tej Izby kompetencje Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które wykonywuje kontrolę przez specjalne Biuro Kontroli przy Prezydium K. R. N. Biuro to z kolei powołało do życia, jako swoje organa przy wszystkich wojewódzkich radach narodowych, delegatów lub delegatury Biura Kontroli. Działają one już od czerwca br.

4. Prawo i obowiązek kontroli administracji w przytoczonym wyżej zakresie działania Biura Kontroli przy K. R. N. spoczywa również na powołanych do tego organach inspekcyjnych i kontrolnych władz centralnych danej gałęzi administracji oraz władz i urzędów im podległych. Wypływa to z istoty stosunku władz przełożonych do podwładnych i obowiązku sprawowania nad nimi nadzoru służbowego (art. 45 ustawy Konstytucyjnej z 1921 r. — Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 267). W przeciwieństwie do kontroli sprawowanej przez Biuro Kontroli, jako kontroli zewnętrznej, jest to tzw. „kontrola wewnętrzna administracji". Obejmuje ona całokształt działalności władz i urzędów kontrolowanych oraz ich organizację. Tym samym obejmuje ona również działalność finansową oraz gospodarczą.

5. W celu uniknięcia dwutorowości kontroli w podległych mi władzach i urzędach na odcinku, należącym do zakresu działania Biura Kontroli, zarządzam co następuje:

Wszystkie jednostki organizacyjne centralnego zarządu Ministerstwa oraz Wojewodowie, okręgowi pełnomocnicy Rządu, prezydenci miast m. st. Warszawy i Łodzi, starostowie powiatowi (obwodowi pełnomocnicy Rządu oraz prezydenci miast, pełniący obowiązki starostów grodzkich) są obowiązani:

a) bezzwłocznie rozpatrzyć i wykorzystać dla celów własnej działalności inspekcyjnej i kontrolnej wszelkie uwagi, spostrzeżenia, opinie i wnioski, skierowane do nich przez organa Biura Kontroli;

b) bezzwłocznie podawać do wiadomości właściwym organom Biura Kontroli:

— Ministerstwo — Biuru Kontroli przy Prezydium K. R. N.

— Wojewodowie, okręgowi pełnomocnicy Rządu oraz prezydenci miast m. st. Warszawy i Łodzi — miejscowym delegatom (delegaturom) Biura Kontroli,

— wszelkie spostrzeżenia i stwierdzenia własnych organów inspekcyjnych i kontrolnych w zakresie działania Biura Kontroli;

c) odpisy otrzymanych z Biura Kontroli i wysyłanych do niego materiałów przedkładać w 1 egzemplarzu władzy bezpośrednio przełożonej wraz z własnymi uwagami lub odpisami wydanych zarządzeń. — Odpisy kierowane do Ministerstwa należy adresować do Biura Inspekcji Min. Adm. Publ.

6. Poza obowiązkami, wynikającymi z pktu 5-go niniejszego okólnika, wszystkie podległe mi władze i urzędy (tak zarząd centralny, jak władze terenowe) powinny umożliwiać organom Biura Kontroli przeprowadzanie ich czynności w zakresie i sposób przewidzany w artykułach 2 — 7 i art. 9 ustawy o kontroli państwowej oraz w art. 16 ustawy o organizacji i zakresie działania rad narodowych. Obowiązane są one również stosować się do przepisów i zarządzeń wydanych przez te organa w zakresie kompetencji kontroli państwowej (art. 11 ustawy o kontroli państw.) i uwzględniać uzasadnione żądania, o których mowa w art. 13. tej ustawy.

Minister

(—) Dr W ł. K i e r n i k

120

PISMO OKÓLNE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŁÓDZKIEGO

z dnia 7 listopada 1945 r. Nr 00II. — 1/200

o zamawianiu pieczęci urzędowych w Mennicy Państwowej

Do wszystkich Władz, Urzędów i Instytucyj Administracji Państwowej Ogólnej oraz Samorządowej.

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości i stosowania treść Okólnika Nr 58 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6. X. 1945 r. Nr B. U. A. IV. — C/1.

Za Wojewodę

(—) Mgr J. J a ł o w i e c k i

Naczelnik Wydz. Ogólnego

PREZES RADY MINISTRÓW

Nr B. U. A. — IV. — C/1

Warszawa, dnia 6. X. 1945 r.

OKÓLNIK NR 58

Odpis

Do wszystkich Ob. Ob. Ministrów.

Wobec zachodzących nieporozumień pomiędzy władzami naczelnymi w przedmiocie zamawiania pieczęci urzędowych w Mennicy Państwowej, wyjaśniam, że zgodnie z § 17 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 cerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych — władze naczelne, władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe podległe bezpośrednio władzom naczelnym kierują zamówienia na pieczęcie do Mennicy Państwowej bezpośrednio i bez obowiązków uzyskiwania zgody innego urzędu lub władzy.

Prezes Rady Ministrów

(—) E. O s ó b k a - M o r a w s k i

MINISTERSTWO
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Organizacyjny
L. dz. I. 0. 18335/45

Zamawianie pieczęci urzędowych

Warszawa, dn. 2. XI. 1945 r.

PISMO OKÓLNE

Do Urzędów Wojewódzkich (wszystkich) i Urzędów Pełnomocników Okręgowych.

Ministerstwo Administracji Publicznej podaje odpis okólnika Ob. Prezesa Rady Ministrów Nr 58 z dnia 6. X. 1945 r. w sprawie uprawnienia do zamawiania pieczęci urzędowych do wiadomości.

Za Dyrektora Departamentu
(—) Mgr H. Ulejczyk
Naczelnik Wydziału

Otrzymują ponadto:

Zarząd m. st. Warszawy, Zarząd m. Łodzi — do wiadomości.

121

PISMO OKÓLNE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŁÓDZKIEGO

z dnia 7 listopada 1945 r. Nr 00.I. — 6/383

o utworzeniu Konsulatu Szwedzkiego na obszar Gdańska i Gdyni.

Do Ob. Starostów Powiatowych.

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości treść pisma Ministerstwa Adm. Publ. z dnia 3. XI. 1945 r. Nr. I. 0. 17777/45 i ścisłego przestrzegania.

Za Wojewodę
(—) Mgr J. Jałowiecki
Naczelnik Wydz. Ogólnego

MINISTERSTWO
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Organizacyjny
L. dz. Nr I. 0. 17777/45

Warszawa, dn. 3. XI. 1945 r.

Utworzenie konsulatu szwedzkiego na obszar Gdańska i Gdyni

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich).

Ministerstwo Administracji Publicznej podaje do wiadomości Ob. Ob. Wojewodów, że Prezydent Krajowej Rady Narodowej w dniu 15. X. 1945 r. w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej uznał w charakterze Konsula Szwedzkiego na obszar Gdańska i Gdyni z siedzibą w Gdańsku, Pana Einara Rolfa Ytterberga, Konsula Generalnego i udzielił jego listom komisyjnym exequatur.

W związku z tym Ministerstwo Administracji Publicznej prosi Ob. Ob. Wojewodów o wydanie zarządzeń podległym władzom i urzędom, aby w wypadkach, gdy zajdzie tego potrzeba udzielały wszelkiej pomocy Panu Einarowi Rolfowi Ytterbergowi przy spełnianiu jego obowiązków służbowych.

(—) A. Grabowski
Dyrektor Departamentu.

122

PISMO OKÓLNE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŁÓDZKIEGO

z dnia 10 listopada 1945 r. — Nr 00II-1/201

o zadaniach, roli i stanowisku prawnym Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych

Do Ob. Starostów Powiatowych.

Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości treść pisma P. P. T. i M. R. z dnia 19. X. 1945 r. Nr 3460/45 — wykorzystania go w trybie urzędowania, oraz udzielania swego właściwego poparcia oddziałom i stacjom P. P. T. i M. R. — w ich zakresie działania. Równocześnie Urząd Wojew. podaje do wiadomości w przedruku Uchwałę Rady Ministrów z dnia 12. VI. 1945 r. o zatwierdzeniu Statutu wspomnianego Przedsiębiorstwa określającego stanowisko prawne P. P. T. i M. R.

Za Wojewodę
(—) Mgr J. Jałowiecki
Naczelnik Wydz. Ogólnego

PAŃSTWOWE PRZEDSIĘBIORSTWO
TRAKTORÓW I MASZYN ROLNICZYCH
Centrala w Łodzi
L. dz. 3460/45

Łódź, dn. 19 października 1945 r.

Do Obywatela Wojewody w Łodzi

Celem uniknięcia wypadków niezrozumienia przez władze i urzędy administracji ogólnej zadań i roli P. P. T. i M. R. oraz jego stanowiska prawnego, podaje do wiadomości następujące dane:

P. P. T. i M. R. zostało utworzone dekretem z 30/III-45 r. (D. U. N. P. Nr. 11 poz. 60). Na zasadzie art. 4 i 5 tego Dekretu P. P. T. i M. R. posiada osobowość prawną i stanowi odrębną jednostkę gospodarczą, prowadzoną wedle zasad handlowych z uwzględnieniem potrzeb gospodarczych rolnictwa. Stosownie do art. 9 powołanego Dekretu nadzór nad gospodarką Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych sprawuje Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Cele i zadania Przedsiębiorstwa, stosownie do art. 3 tego dekretu są następujące:

a) obsługiwanie gospodarstw rolnych przez tworzenie Stacji traktorów i maszyn rolniczych;
b) szkolenie obsługi traktorów i maszyn rolniczych;
c) zakładanie i prowadzenie warsztatów reperacyjnych traktorów i maszyn rolniczych;
d) prowadzenie badań naukowych nad ulepszeniem maszyn i narzędzi rolniczych;

Przedsiębiorstwo jest zorganizowane następująco: stosownie od art. 7 Dekretu na czele Przedsiębiorstwa stoi Dyrektor oraz 2-ch zastępców. Biuro przy Dyrekcji Naczelnej Przedsiębiorstwa stanowi jego Centralę, znajdującą się obecnie w Łodzi, wobec braku w obecnej chwili pomieszczeń w Warszawie, gdzie przewidziana jest w

myśl art. 2 Dekretu siedziba Przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo wykonywuje swe zadania za pośrednictwem swych Oddziałów, znajdujących się we wszystkich województwach, a stanowiących ogniwo organizacyjne, łączące Centralę ze Stacjami T. i M. R. rozmieszczonymi po powiatach. Za pośrednictwem tych Stacji P. P. T. i M. R. obsługuje gospodarstwa rolne z pomocą traktorów i maszyn rolniczych.

Stosownie do art. 6 wspomnianego Dekretu Przedsiębiorstwo ma zarządzać i użytkować warsztatami reperacyjnymi tudzież traktorami i maszynami rolniczymi, znajdującymi się w rozporządzania Państwa oraz z majątków ziemskich, przejętych na cele reformy rolnej. Przez mienie znajdujące się w rozporządzeniu Państwa rozumie się między innymi majątek porzucony i opuszczony w rozumieniu ustawy z 6. V. 45 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (D. U. R. P Nr. 17. poz. 97). Wobec powyższego zgodnie z art. 6 Dekretu wszystkie warsztaty reperacyjne maszyn i narzędzi rolniczych, traktory i maszyny rolnicze opuszczone i porzucone w rozumieniu wspomnianej ustawy przechodzą w zarząd i użytkowanie P. P. T. i M. R. Poza tym celem wykonywania swych zadań zwłaszcza wymienionych w p. b. i d., a mianowicie: szkolenia obsługi traktorów i maszyn rolniczych oraz prowadzenia badań naukowych nad ulepszeniem maszyn i narzędzi rolniczych, a zarazem celem pomieszczenia Stacji T. i M. R., Przedsiębiorstwu T. i M. R. niezbędne są odpowiednie ośrodki rolne („resztówki"). W tym celu Przedsiębiorstwo zwraca się przez swe Oddziały Wojewódzkie do poszczególnych Wojew. Urzędów Ziemskich w sprawie wyboru odpowiednich ośrodków rolnych.

W powyższych sprawach, jak również w innych, wynikających w związku z zadaniami P. P. T. i M. R. proszę Ob. Wojewodę o udzielenie swego poparcia Oddziałom i Stacjom naszego Przedsiębiorstwa przez wydanie odpowiednich zarządzeń do wszystkich podległych wydziałów i urzędów wojewódzkich oraz władz i urzędów powiatowych z poleceniem współdziałania z Państwowym Przedsiębiorstwem Traktorów i Maszyn Rlniczych w granicach jego uprawnień.

Dyrektor Naczelny

(—) Inż. Z. D a n i e l

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 czerwca 1945 roku

w sprawie zatwierdzenia statutu Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych.

Na podstawie artyk. 8 dekretu z dnia 30 czerwca 1945 r. o zatwierdzeniu Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 60) Rada Ministrów zatwierdza statut Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych o brzmieniu, ustalonym w załączniku niniejszej uchwały.

Prezes Rady Ministrów

(—) E d w a r d O s ó b k a - M o r a w s k i

Minister Rolnictwa i Ref. Rolniczych

(—) E d w a r d B e r t o l d

STATUT

Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych.

I. Zadanie, cele i zakres działalności.

§ 1.

Państwowe Przedsiębiorstwo Traktorów i Maszyn Rolniczych posiada osobowość prawną i jest wolne od wpisu do rejestru handlowego.

Przedsiębiorstwo używa pieczęci okrągłej z godłem państwowym i napisem na otoku „Państwowe Przedsiębiorstwo Traktorów i Maszyn Rolniczych".

§ 2.

Siedzibą Przedsiębiorstwa jest siedziba naczelnych władz Rzeczypospolitej Polskiej.

Działalność Przedsiębiorstwa obejmuje cały obszar Państwa.

Przedsiębiorstwo może otwierać Oddziały za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3.

Prawo podpisu w imieniu Przedsiębiorstwa ma Dyrektor, a w jego nieobecności zastępca. W Oddziałach kierownik Oddziału, a w jego nieobecności zastępca.

II. Fundusze.

§ 4.

Fundusze Przedsiębiorstwa stanowią:

a) dotacje państwowe,

b) fundusze rezerwowe powstałe z nadwyżek bilansowych,

c) inne fundusze.

§ 5.

Przedsiębiorstwo ma prawo nabywania i zbywania nieruchomości potrzebnych dla wykonania swoich zadań za uprzednią zgodą Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

III. RACHUNKOWOŚĆ.

§ 6.

Rokiem obrachunkowym jest rok obrachunkowy Skarbu Państwa.

§ 7.

Preliminarz wydatków i dochodów Przedsiębiorstwa na rok następny jak również preliminarze dodatkowe na wydatki nieprzewidziane w planie finansowo - gospodarczym zatwierdza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8.

Za każdy miniony rok budżetowy Dyrektor sporządza zamknięcie rachunkowe oraz bilans i przedstawia Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

IV. Organizacja.

§ 9.

Przedsiębiorstwo ma prawo w miarę potrzeby otwierać Oddziały za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 10.

Oddziały wykonują swoje zadania za pośrednictwem Stacji Traktorów i Maszyn Rolniczych.

§ 11.

Sieć Stacji Traktorów i Maszyn Rolniczych ustala Dyrektor Przedsiębiorstwa w porozumieniu z Woj. Urzędami Ziemskimi.

§ 12.

Każdy Oddział i Stacja Traktorów i Maszyn Rolniczych prowadzi we własnym zakresie warsztaty reparacyjne oraz Stacje materiałów i smarów.

§ 13.

Wytwórnie narzędzi i maszyn rolniczych, warsztaty reparacyjne Oddziałów i Stacji T. i M. R. działają na podstawie regulaminów, opracowanych przez Dyrektora, a zatwierdzonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 14.

Na czele przedsiębiorstwa stoi Dyrektor i 2-ch jego zastępców, mianowanych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

I Wicedyrektor jest równocześnie kierownikiem technicznym.

II Wicedyrektor — kierownikiem Administracyjnym Przedsiębiorstwa.

§ 15.

Dyrektor zarządza Przedsiębiorstwami, załatwia wszelkie sprawy związane z jego działalnością zgodnie z przepisami niniejszego statutu oraz wskazaniami Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, w szczególności zaś przygotowuje:

a) wnioski dotyczące otwierania i zwijania oddziałów,
b) nabywanie i zbywanie nieruchomości,
c) regulaminy i instrukcje wewnętrzne przedsiębiorstwa,
d) przygotowuje plany prac, preliminarze budżetowe, sprawozdania finansowe i bilanse, oraz różne sprawozdania z działalności Przedsiębiorstw,
e) przyjmuje i zwalnia personel biurowy zgodnie z regulaminem zatwierdzonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 16.

I. Wicedyrektor sprawuje nadzór techniczny nad wytwórniami maszyn i narzędzi rolniczych, warsztatami reparacyjnymi oraz innymi urządzeniami technicznymi Przedsiębiorstwa, w szczególności:

a) opracowuje plany produkcji wytwórni maszyn i narzędzi rolniczych,
b) współpracuje z Ministerstwem Przemysłu w zakresie potrzeb technicznych Przedsiębiorstwa oraz produkcji maszyn i narzędzi rolniczych,
c) opracowuje instukcje techniczne dla agend Przedsiębiorstwa.

§ 17.

II. Wicedyrektor sprawuje nadzór administracyjno - organizacyjny, w szczególności:

a) opracowuje instrukcje wewnętrzne w zakresie biurowości i rachunkowości Przedsiębiorstwa,
b) czuwa nad wykonaniem planu finansowo - gospodarczego,
c) przeprowadza inspekcje oddziałów i stacji,
d) czuwa nad prawidłowym prowadzeniem inwentarza, terminowym wykonaniem zamknięcia rachunkowości, sprawozdań, planów prac i preliminarzy budżetowych.

§ 18.

Wicedyrektorzy za swe czynności służbowe odpowiedzialni są bezpośrednio przed Dyrektorem, a w drodze nadzoru przed Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 19.

Na czele Oddziału oraz wytwórni stoi Kierownik, mianowany przez Dyrektora.

§ 20.

Likwidacja Przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministów, powziętej na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

123

KOMUNIKAT PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W ŁODZI

z dnia 3 listopada 1945 r. Nr 0. XXXV — 1/45

o regulaminie Sądu Obywatelskiego przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Łodzi

REGULAMIN SĄDU OBYWATELSKIEGO PRZY PREZYDIUM WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W ŁODZI

Na podstawie art. 18 § 4 Ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania Rad Narodowych (Dz. U. R. P. Nr 5 poz. 22) oraz uchwały plenum Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 30 lipca 1945 r. powołuje się Sąd Obywatelski przy Prezydium W. R. N. z regulaminem następującym:

§ 1. Przedmiotem działania Sądu jest rozpatrywanie:

a) spraw, dotyczących członków Wojewódzkiej Rady Narodowej,
b) odwołań członków Powiatowych Rad Narodowych i następnie stawianie wniosków do Prezydiów odnośnych Rad, dla ew. zastosowania postępowania z § 4 art. 18 Ustawy,

oraz

c) spraw, wynikających z działalności publicznej obywateli i działaczy społecznych, którzy w poszukiwaniu forum sądowego zwrócą się do Sądu o rozpoznanie ich sprawy, a sprawa nie została jeszcze podjęta przez inny Sąd Organizacyjny.

§ 2. Sąd rozpoznaje sprawy na wniosek Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 3. Sąd składa się:

a) z przedstawicieli partyj politycznych (po jednym z każdej partii),
b) z przewodniczącego, wyznaczonego przez Prezesa W. R. N. spośród członków tego Prezydium,
c) w sprawach z p. c. § 1 Regulaminu — również z przedstawicieli (po jednym) od każdej ze stron, między którymi ma toczyć się sprawa.

§ 4. Jeżeli Prezydium W. R. N. uzna to za konieczne, może powołać rzecznika oskarżenia, jako przedstawiciela interesu publicznego w sprawie.

§ 5. Wyznaczony przez Prezesa przewodniczący zwołuje posiedzenie Sądu i kieruje tokiem postępowania w danej sprawie.

§ 6. Do członków Sądu i rzecznika oskarżenia — mają zastosowanie przepisy o wyłączeniu, zawarte w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341).

§ 7. 1. Przeprowadzenie rozprawy może być poprzedzone wstępnym dochodzeniem, które przeprowadza przewodniczący Sądu, wyznaczony do danej sprawy lub referent — ewentualnie za pośrednictwem aparatu urzędniczego organów wykonawczych.

2. W toku dochodzenia należy dać obwinionemu możność złożenia wyjaśnień i przedstawienia dowodów oraz zbadać dowody, wskazane przez obwinionego lub jego obrońcę w celu ustalenia okoliczności faktycznych, związanych bezpośrednio ze sprawą.

Obwiniony winien być powiadomiony o terminie przesłuchania świadków, ma prawo być obecny przy przesłuchaniu i może zadawać świadkom pytania.

§ 8. Prowadzący dochodzenie sporządza z przesłuchania protokół, zawierający: dokładne oznaczenie miejsca i czasu przesłuchania oraz stwierdzenia, że świadka lub biegłego uprzedzono o grożącej mu odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Protokół podpisuje prowadzący dochodzenie i osoba przesłuchana, po uprzednim odczytaniu go, co powinno być zaznaczone w protokóle. To samo dotyczy oświadczeń obwinionego, jeżeli był obecny przy przesłuchaniu.

§ 9. Jeżeli w sprawie został powołany rzecznik oskarżenia — to po wdrożeniu postępowania lub przeprowadzeniu dochodzenia wstępnego, przewodniczący Sądu przekazuje akta sprawy rzecznikowi oskarżenia, który na podstawie tych akt sporządza wniosek o ukaranie lub umorzenie postępowania.

§ 10. W każdym stadium dochodzeń Sąd na wniosek rzecznika oskarżenia może umorzyć postępowanie sądowe.

O umorzeniu postępowania należy powiadomić obwinionego.

§ 11. Obwiniony oraz każda ze stron mają prawo przybrać sobie obrońcę (pełnomocnika) spośród adwokatów, członków organów związku samorządowego lub spośród funkcjonariuszów samorządowych czy państwowych.

§ 12. 1. Przewodniczący Sądu wyznacza termin rozprawy. O terminie rozprawy należy powiadomić strony, ich obrońców (pełnomocników) oraz rzecznika oskarżenia. W sprawach przewidzianych w p. a) i b) § 1 Regulaminu, w których powołany został rzecznik oskarżenia, pomiędzy dniem doręczenia zawiadomienia o rozprawie, a jej terminem powinno upłynąć co najmniej czternaście dni.

2. W tychże sprawach — w ciągu 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozprawie, obwiniony i jego obrońca mają prawo wglądu w akta sprawy oraz wnieść o przeprowadzenie na rozprawie dowodów, jeżeli zdaniem Sądu zawierają one dane niezbędne dla obwinionego celem przygotowania obrony.

§ 13. 1. Przewodniczący Sądu zezwoli na sporządzenie odpisów akt sprawy, jeżeli ze względu na interes publiczny jest to dopuszczalne.

2. Co najmniej na 7 dni przed rozprawą strony mają złożyć przewodniczącemu Sądu wniosek o wyłączenie członków Sądu orzekającego. Wniosek taki winien zawierać uzasadnienie.

O wyłączeniu rozstrzyga Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 14. 1. W sprawie biorą udział wyłącznie osoby uprawnione do tego na podstawie przepisów niniejszego regulaminu.

2. Rozprawę sądową rozpoczyna się odczytaniem wniosku o ukaranie wzgl. skargą, złożoną przez stronę, która zwróciła się do Sądu o rozpoznanie sprawy, a następnie przedstawieniem wyniku dochodzenia — przez przewodniczącego Sądu lub referenta sprawy przezeń wyznaczonego.

Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

§ 15. 1. Z przebiegu rozprawy należy sporządzić protokół, który podpisują wszyscy członkowie Sądu i protokólant. Protokólantem jest jeden z członków kompletu orzekającego, wyznaczony przez przewodniczącego.

2. Narada i głosowanie kompletu orzekającego są tajne. Sentencje orzeczenia sporządzoną na piśmie podpisują przewodniczący i członkowie kompletu.

3. Orzeczenie powinno zawierać:

a) datę wydania orzeczenia;
b) wymienienie Sądu oraz nazwisk przewodniczącego i członków kompletu orzekającego;
c) wymienienie imienia i nazwiska, stanowiska i siedziby urzędowe obwinionego lub stron obu;
d) przedmiot sprawy,
e) sentencję orzeczenia;
f) prawne i faktyczne uzasadnienie.

§ 16. W razie śmierci obwinionego postępowanie ulega umorzeniu, winno być jednak przeprowadzone na wniosek małżonka, dzieci, rodziców lub rodzeństwa obwinionego.

§ 17. Jeżeli w tej samej sprawie, której dotyczy postępowanie, toczy się postępowanie przed sądem karnym, Sąd Obywatelski może zawiesić postępowanie do czasu uprawocnienia się wyroku sądowego.

§ 18. Postępowanie przed Sądem Obywatelskim jest tajne. Postanowienia i orzeczenia można ogłaszać jedynie za zezwoleniem prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 19. W postępowaniu przed Sądem Obywatelskim stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Przewodniczący Wojewódzkiej Rady Narodowej

(—) Socha-Domagalski Henryk

124

KOMUNIKAT

Tymczasowego Zarządu Państwowego

z dnia 6 listopada 1945 roku

o składaniu sprawozdań z działalności Tymczasowych Zarządów.

ZARZĄDZENIE

w sprawie składania sprawozdań z działalności tymczasowych zarządców.

Na podstawie Art. 11 Ustawy z dnia 6 maja 1945 roku o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. — Nr. 17, poz. 97) Tymczaso-

wy Zarząd Państwowy na m. Łódź i Województwo Łódzkie wzywa wszystkich, kto jest w posiadaniu, lub sprawuje faktyczny zarząd majątków opuszczonych lub porzuconych, do niezwłocznego, a najpóźniej w terminie do dnia 25 listopada 1945 roku, złożenia sprawozdania wraz z dowodami, oraz gotowizną z dotychczasowej działalności.

W stosunku do osób, które zadość nie uczynią niniejszemu wezwaniu, zastosowane zostaną sankcje karne, przewidziane w Ustawie cytowanej na wstępie.

Łódź, dnia 6 listopada 1945 roku.

Tymczasowy Zarząd Państwowy na m. Łódź i Województwo Łódzkie.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIE.

W dniu 8 grudnia 1945 r. o godz. 18 w Łodzi w domu przy ulicy Zacisze 4 m. 10 odbędzi esię Walne Zgromadzenie członków Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej Urzędników Urzędu Wojewódzkiego z odpowiedzialnością udziałami w Łodzi stosownie do §§ 26 i 27 Statutu z następującym porządkiem dziennym:

1. Zagajenie i wybór przewodniczącego.
2. Odczytanie protokółów poprzedniego Walnego Zgromadzenia z dnia 12. IV. 1939 r. i z dnia 3. I. 1940 r.
3. Omówienie stanu prawnego Spółdzielni.
4. Wybór Władz Spółdzielni.
5. Program pracy Spółdzielni na najbliższy okres.
6. Wolne wnioski.

Zarząd.

OGŁOSZENIA DROBNE

Wydział Powiatowy w Brzezinach unieważnia skradzione urzędowe pieczęcie z godłem państwowem i napisem:
1) Zarząd Gminy w Dobrej, powiat Brzeziński,
2) Zarząd Gminy w Niesułkowie, powiat Brzeziński.

Olczak Jan, Lućmierz — unieważnia zagubioną wojskową kartę rejestracyjną. 17—3—3

Błaszczyk Józef, Lućmierz — unieważnia zagubioną kartę rejestracyjną. 18—3—3

Walczak Bolesław — Lućmierz, unieważnia zagubione: wojskową kartę „Arbeitskarte". 19—3—3

Pacholczyk Kazimierz Marian, Łowicz, Zielkowicka 1, unieważnia zagubioną kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Kutno. 25—3—2

Kowarowa Irena, Dziektarzew, pow. Łaski, unieważnia skradzione: legitymację nauczycielską, „palcówkę". 34—3—2

Jurczak Zygmunt, Piotrków, Mickiewicza 4b unieważnia: zagubioną kartę rejestracyjną Nr. 1371. 35-3-1

Klukaszewska Poncz Michalina, zamieszkała w Łodzi, unieważnia skradzione dokumenty: legitymację służbową Zarządu Miejskiego w Warszawie, zaświadczenie Burmistrza m. Końskie o zatrzymaniu „Kenkarty", celem wymiany pieniędzy, zaświadczenie Szpitala m. Końskie, odcinek zameldowania w Warszawie przy ul. Ceglanej Nr. 10 m. 50. potwierdzenie Urzędu Kwaterunkowego w Warszawie o przydzieleniu mieszkania przy ul. Ceglanej Nr. 10. m. 50.

Imbiorczyk Władysław, Antoniew-Sikawa, Radziecka 6, unieważnia zagubione dokumenty: prawo własności ziemskich, wraz z deklaracją, zaśw. dostawy kontyngentu, akt ślubu, metrykę urodzenia, dowód osobisty żony, Katarzyny. 36—3—1

Woźniak Anna, Łódź, Orla 14, unieważnia zagubiony dowód osobisty, dokument wymeldowania. 37—3—1

Od Administracji

Administracja Łódzkiego Dziennika Wojewódzkiego, podaje do wiadomości, że prenumerata Łódzkiego Dziennika Wojewódzkiego została podwyższona w stosunku do ceny poszczególnego numeru czasopisma, a to w związku ze wzrostem kosztów nakładu.

Wszelkie za tym wpływy na prenumeratę są uważane jako zaliczkowe wpłaty.

Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki, Łódź, Ogrodowa 15, tel. 254-50, wewnętrzny 60

Administracja czynna w godz. od 9 — 13.

Administracja przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych wymienionych instytucyj. Ceny ogłoszeń: zwyczajne zł 1.— za wiersz milimetrowy (szpalty redakcyjnej), ogłoszenie trzykrotne po 4 zł za wyraz, cała strona zł 500.

Druk. w Zakł. Graf. J. K. Baranowskiego w Łodzi, ul. Piotrkowska 111